

Sygn. akt V GC 599/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Bartosz Łopalewski
Protokolant:	sekr. sąd. Elżbieta Fałowska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2018 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. N.

przeciwko (...) spółce z o.o. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) spółki z o.o. w W. na rzecz powoda D. N. kwotę 8.047,23 zł (osiem tysięcy czterdzieści siedem złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwot:

- 1) 2.155,53 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 7 października 2016 roku do dnia zapłaty,
- 2) 1.353,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt trzy złote) od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 3) 1.549,80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 14 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 4) 1.488,30 zł (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt osiem złotych trzydzieści groszy) od dnia 31 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 5) 1.500,60 zł (jeden tysiąc pięćset złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) spółki z o.o. w W. na rzecz powoda D. N. kwotę 2.117,00 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt V GC 599/18 upr

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

Nieruchomość przy ulicy (...) w N. jest własnością T. G.. Na nieruchomości tej (...) spółka z o.o. w N. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na produkcji styropianu.

(niesporne)

Jednym z założycieli (...) sp. z o.o. w N. jest T. G..

Od 2003 roku T. G. jest wyłącznym udziałowcem (...) spółki z o.o. w N..

Dowód: informacja z KRS (k. 104-112)

W maju 2015 roku prezes zarządu strony pozwanej M. K. była członkiem zarządu (...) sp. z o.o. w N..

Dowód: informacja z KRS (k. 104-112)

1 sierpnia 2015 roku T. G. podpisał umowę ze stroną pozwaną, mocą której oddał jej nieruchomość do korzystania bez ustalenia jakiegokolwiek czynszu.

Dowód: umowa (k. 113)

28 października 2015 roku ogłoszono upadłość (...) sp. z o.o. w N..

Dowód: informacja z KRS (k. 104-112)

16 czerwca 2016 roku postępowanie upadłościowe zostało umorzone na skutek stwierdzenia, że masa upadłości nie pozwala nawet na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

(niesporne)

22 września 2016 roku powód sprzedał stronie pozwanej 1000 litrów oleju opałowego za cenę 2.583 złote. Wystawił fakturę (...), w której wskazał termin płatności jako 6 października 2016 roku.

Dowód: faktura (k. 13)

Tego samego dnia prezes zarządu strony pozwanej złożyła imieniem strony pozwanej oświadczenie o przeznaczeniu nabywanego oleju uprawniającym do stosowania określonych stawek akcyzy. W oświadczeniu przywołano ilość nabytego oleju, numer faktury oraz jej datę.

Dowód: oświadczenie (k. 15)

6 lutego 2017 roku powód otrzymał wpłatę w kwocie 427,47 złotych, którą zaliczył na poczet należności z faktury (...).

Dowód: potwierdzenie przyjęcia wpłaty (k. 14)

16 listopada 2016 roku powód sprzedał stronie pozwanej 500 litrów oleju opałowego za cenę 1.353 złotych. Wystawił fakturę (...), w której wskazał termin płatności jako 30 listopada 2016 roku.

Dowód: faktura (k. 16)

potwierdzenie wydania (k. 17)

Tego samego dnia prezes zarządu strony pozwanej złożyła imieniem strony pozwanej oświadczenie o przeznaczeniu nabywanego oleju uprawniającym do stosowania określonych stawek akcyzy. W oświadczeniu przywołano ilość nabytego oleju, numer faktury oraz jej datę.

Dowód: oświadczenie (k. 18)

30 grudnia 2016 roku powód sprzedał stronie pozwanej 500 litrów oleju opałowego za cenę 1.549,80 złote. Wystawił fakturę (...), w której wskazał termin płatności jako 13 stycznia 2017 roku.

Dowód: faktura (k. 19)

potwierdzenie wydania (k. 20)

Tego samego dnia prezes zarządu strony pozwanej złożyła imieniem strony pozwanej oświadczenie o przeznaczeniu nabywanego oleju uprawniającym do stosowania określonych stawek akcyzy. W oświadczeniu przywołano ilość nabytego oleju, numer faktury oraz jej datę.

Dowód: oświadczenie (k. 21)

16 stycznia 2017 roku powód sprzedał stronie pozwanej 500 litrów oleju opałowego za cenę 1.488,30 złote. Wystawił fakturę (...), w której wskazał termin płatności jako 30 stycznia 2017 roku.

Dowód: faktura (k. 23)

potwierdzenia wydania (k. 24)

Tego samego dnia prezes zarządu strony pozwanej złożyła imieniem strony pozwanej oświadczenie o przeznaczeniu nabywanego oleju uprawniającym do stosowania określonych stawek akcyzy. W oświadczeniu przywołano ilość nabytego oleju, numer faktury oraz jej datę.

Dowód: oświadczenie (k. 25)

6 lutego 2017 roku powód sprzedał stronie pozwanej 500 litrów oleju opałowego za cenę 1.500,60 złotych. Wystawił fakturę (...), w której wskazał termin płatności jako 20 lutego 2017 roku.

Dowód: faktura (k. 26)

potwierdzenia wydania (k. 27)

Tego samego dnia prezes zarządu strony pozwanej złożyła imieniem strony pozwanej oświadczenie o przeznaczeniu nabywanego oleju uprawniającym do stosowania określonych stawek akcyzy. W oświadczeniu przywołano ilość nabytego oleju, numer faktury oraz jej datę.

Dowód: oświadczenie (k. 28)

Pismem z dnia 5 marca 2018 roku powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty wskazując wyraźnie w/w numery faktur i umówione ceny.

Dowód: wezwanie (k. 29)

potwierdzenie nadania (k. 30)

wydruk śledzenia przesyłek (k. 31)

Prezes zarządu strony pozwanej pełni funkcję likwidatora (...) sp. z o.o. w N..

Dowód: informacja z KRS (k. 104-112)

Ocena dowodów

I.

Strona pozwana nie negowała twierdzenia pozwu, iż otrzymała wskazane przez powoda towary. Zarzucała jedynie, iż nie łączyła jej z powodem umowa sprzedaży, gdyż „nigdy nie płaciła za olej, który był zapłatą za korzystanie z nieruchomości powódki” (k. 39). Strona pozwana twierdziła więc o zawarciu z powodem umowy innej niż umowa sprzedaży, której sensem miałyby być wymiana towaru (olej) za usługę (możliwość parkowania).

Jako zarzut niewykonania świadczenia nie może być rozumiany fragment sprzeciwu, w którym twierdzi się, iż faktury są „błędne pod względem rachunkowy (k. 39)”. Na czym ów błąd miałoby polegać, nie wyjaśniono. Zarzut ten był więc nierzeczowy. Z tego względu Sąd przyjął za niesporne otrzymanie przez stronę pozwaną towaru w ilościach wskazanych na przedstawionych przez powoda fakturach (art. 230 k.p.c.).

Za ustaleniem takim, prócz opisanej wyżej postawy procesowej strony pozwanej, przemawia także przedstawiony przez powoda materiał dowodowy, w skład którego wchodzi nie tylko faktury, ale także potwierdzenia wydania zewnętrznego z odrębnymi podpisami. Do dokumentów tych (ich autentyczności, zawartych w niej treści) strona pozwana nie odniosła się wcale.

II.

Kwestionując zawarcie umowy sprzedaży strona pozwana nie odniosła się wcale do przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci podpisanych oświadczeń, w który wyraźnie odwołano się do faktur o określonych numerach, w których natomiast wyraźnie określono cenę i termin zapłaty. W żadnym z tych dokumentów nie wskazano, iż wydawany olej ma być świadczeniem wzajemnym za jakiegokolwiek świadczenie niepieniężne. Wręcz przeciwnie, wyraźnie określono cenę w walucie polskiej i termin płatności. Podanie tych elementów jest typowe dla umowy sprzedaży, stąd twierdzenie strony pozwanej o rzekomej wymianie świadczeń niepieniężnych stoi w sprzeczności z tymi dokumentami.

III.

Obrona procesowa strony pozwanej zawarta w sprzeciwie, polegające na twierdzeniu o rzekomej wymianie świadczeń (olej za parking), okazała się całkowicie fałszywa już podczas informacyjnego przesłuchania stron. Wówczas prezes zarządu strony pozwanej zaprezentowała bowiem twierdzenie o zawarciu z powodem ustnej umowy o odpłatne parkowanie, zgodnie z którą powód miał uiszczać „około 600-1000 złotych” (k. 76/2). Twierdzenie to stało opozycji do twierdzenia sprzeciwu, iż olej „był zapłatą za korzystanie z nieruchomości powódki” (k. 39).

IV.

Nowa obrona procesowa strony pozwanej, była całkowicie niewiarygodna. Prezes zarządu strony pozwanej nie potrafiła wyjaśnić, dlaczego nie domagała się zapłaty za parking na bieżąco i dlaczego notę obciążeniową wystawiła dopiero w maju 2018 roku. Twierdziła co prawda, iż wcześniej dzwoniła „do pracownic pana N.” z pytaniem o formę dokumentu rozliczeniowego, jednakże przyznała, że telefon ten wykonała dopiero w listopadzie 2017 roku (k. 76). Zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego byłoby wystawianie dokumentów rozliczeniowych (jakichkolwiek) i oczekiwanie zapłaty umówionego czynszu już w kolejnych miesiącach 2016 i 2017 roku, skoro to w 2016 roku miało dojść do zawarcia rzekomej umowy o odpłatne parkowanie. Prezes strony pozwanej niewiarygodnie wskazywała także, iż „nie wiedzieliśmy ile samochodów będzie stało” (k. 77). Ilość samochodów możliwa była do zaobserwowania na bieżąco, nie stanowiło to więc żadnej przeszkody do bieżącego rozliczenia, jeśliby faktycznie powoda ze stroną pozwaną łączyła umowa o odpłatne parkowanie.

Brak wystawiania na bieżąco jakichkolwiek dokumentów rozliczeniowych, a więc brak wymagania zapłaty za kolejne miesiące, dowodzi braku ustnej umowy o odpłatne parkowanie, o której twierdziła prezes zarządu strony pozwanej. Co więcej, wystawienie pierwszego dokumentu rozliczeniowego, w formie noty obciążeniowej, dopiero 24 maja 2018 roku

zbiega się z doręczeniem stronie pozwanej odpisu pozwu (co nastąpiło 15 maja 2018 roku – k. 37). To znów wskazuje, iż wystawienie tego dokumentu było jedynie nieudolną próbą obrony przed zapłatą ceny za otrzymane towary.

V.

Za wiarygodnością twierdzenia pozwu o zawarciu umów sprzedaży o treści zgodnej z przedstawionymi fakturami przemawia także (prócz dokumentów omówionych w pkt I i II oceny dowodów) fakt całkowitej bierności strony pozwanej mimo otrzymania wezwania do zapłaty. Wezwanie to precyzyjnie określało swój przedmiot poprzez odwołanie do faktur dobrze stronie pozwanej znanych (powoływała je ona we własnych oświadczeniach składanych do celów podatkowych). Mimo otrzymania tego wezwania w dniu 7 marca 2018 roku (k. 32/2) strona pozwana nie odniosła się do niego w żaden sposób. W szczególności nie kwestionowała zawarcia umowy sprzedaży i obowiązku zapłaty.

VI.

Powód przyznał, iż parkował pojazdy na placu pod adresem (...) w N. oraz szczegółowo i stanowczo wyjaśnił przyczyny tego parkowania (k. 76). Twierdzenie powoda, iż parkowanie to wynikało z porozumienia z właścicielem placu a zarazem udziałowcem spółki (...), znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadka A. C.. Świadek ten przyznał, iż spółce (...) pełnił funkcję dyrektora oraz prokurenta oraz że poczynił z powodem ustalenia co do możliwości parkowania bez pieniężnego wynagrodzenia, co miało powodowi rekompensować fakt opóźnienia w zapłacie za towar dostarczony spółce (...) a do dziś częściowo nieopłacony (minuta 11:50 protokołu rozprawy z 1 października 2018 roku). W świetle tych zeznań twierdzenie powoda o wywodzeniu uprawnienia do parkowania z zupełnie innej relacji niż relacja ze stroną pozwaną, uznać trzeba za w pełni wiarygodne. Oceny tej nie zmienia przedstawienie przez stronę pozwaną umowy nazwanej „umową dzierżawy” (k. 113). To, że właściciel nieruchomości podpisał taką umowę ze stroną pozwaną, nie oznacza, iż rozwiązał porozumienie, jakie wiązało go z powodem, co do parkowania na części nieruchomości.

VII.

Ostatecznie stwierdzić trzeba, że wysuwanie przez stronę pozwaną roszczenia wzajemnego, wywodzonego z rzekomej umowy o odpłatne parkowanie zawartej z powodem, nakładało na stronę pozwaną ciężar dowodu dla wykazania, iż umowa taka faktycznie została zawarta i tego, jakie były jej warunki (art. 6 k.c.). To więc, że powód przytoczył fakty uzasadniające parkowanie, a nawet zaoferował w tym zakresie dowody (dokumenty finansowe związane z (...)) – k. 75), było wyłącznie wynikiem jego dobrej woli. Nie zwalniało strony pozwanej z ciężaru dowodu, któremu nie sprostała.

VIII.

Strona pozwana zgłosiła w sprzeciwie wnioski o dowód zeznań świadków oraz przesłuchania stron. Tezy tych wniosków zostały określone hasłowo (k. 40). Z uwagi na ograniczony zakres twierdzeń o faktach prezentowanych w sprzeciwie Sąd przyjął, iż wnioski te zmierzają do wykazania tych właśnie faktów, o których twierdzono w sprzeciwie.

Wnioskowany w sprzeciwie świadek D. T. okazał się być pracownikiem technicznym, który nie przedstawił żadnej relacji odnoszącej się do rzekomej umowy o parkowanie (k. 77).

Podobnie świadek P. F. okazał się przedstawicielem innego podmiotu, który z rzekomą umową strony pozwanej z powodem nie miał nic wspólnego (k. 77/2). Zeznania tego świadka pozwoliły natomiast ustalić, że powód dobrowolnie zaprzestał parkowania, gdy został do tego wezwany.

Świadek A. C. złożył zeznania, których treść wprost przeczyła twierdzeniom sprzeciwu.

Wskazany w sprzeciwie adres J. K. nie umożliwił doręczenia wezwania w charakterze świadka. Na pierwszym terminie rozprawy pełnomocnik strony pozwanej ograniczył się do podtrzymania wniosku o dowód z jego zeznań (k. 78). Na drugim terminie wniósł o zakreślenie mu nowego terminu do przedstawienia innego adresu (minuta 21:16

protokołu rozprawy z 1 października 2018 roku). Taka postawa procesowa strony pozwanej była nierzetelna. To strona pozwana, podając niewłaściwy adres świadka, spowodowała, że nie było możliwe doręczenie mu wezwania mimo zorganizowania dwóch terminów rozprawy. Domaganie się więc na drugim terminie rozprawy, by Sąd po raz kolejny odroczył rozprawę, a więc odsunął w czasie rozstrzygnięcie, tylko dlatego, że strona pozwana będzie adres dopiero ustalać, nie mogło być uznane za zasadne. To, że strona pozwana nie spełniła spoczywającego na niej ciężaru wskazania świadka tak, by jego wezwanie do sądu był możliwe (art. 258 k.p.c.), nie daje jej prawa do odsuwania w czasie rozstrzygnięcia sprawy (art. 45 Konstytucji RP).

Co więcej, w sprzeciwie strona pozwana twierdziła, iż nigdy nie płaciła powodowi za olej. Nie przedstawiła jednak żądanych przez Sąd dokumentów (k. 78), które mogły wykazać, iż nie zaksięgowwała zapłaty za wcześniejsze zakupy oleju od powoda. Strona pozwana ograniczyła się do gołosłownego twierdzenia, iż faktury za okres lipiec 2016 roku - luty 2017 „nie figurują w księgowości” (k. 88), mimo że wezwana była – na wypadek negowania dokonania płatności – do przedstawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych za konkretny okres (k. 78). Wobec nieprzedstawienia takiego dokumentu Sąd przyjął więc, że przedstawione przez powoda faktury dotyczące wcześniejszych dostaw oleju (niż dochodzone w niniejszej sprawie, zobrazowane dokumentami – k. 75) zostały przez stronę pozwaną zapłacone.

Wobec powyższego Sąd uznał sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia i pominął wniosek o dowód z przesłuchania stron (art. 299 k.p.c.).

Ocena prawna

I.

Powództwo było zasadne.

Powód twierdził o zawarciu ze stroną pozwaną umów sprzedaży, a wobec kwestionowania zawarcia takiej umowy, przedstawił niezbędne dowody.

Podniesione przez stronę pozwaną zarzuty nie były trafne, w szczególności strona pozwana nie wykazała, by zawarła z powodem umowę inną niż sprzedaży, a także by – co stało w sprzeczności z przyjętą w pierwszej kolejności obroną - po jej stronie powstała wierzytelność wzajemna o zapłatę, zdalna do potrącenia z wierzytelnością powoda o cenę. Stąd też strona pozwana zobowiązana jest do zapłaty ceny (art. 535 k.c.) oraz odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.).

II.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu (300 zł), wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce ryczałtowej (1.800 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).